

Μνήμη Της Β' Αγίας Οικουμενικής Συνόδου (2024)

22 Μαΐου 2024

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

22 Μαΐου ...

Μνήμη Της Β' Αγίας Οικουμενικής Συνόδου ...

Τολμά το θείον Πνεύμα μη Θεόν λέγειν ,
Το παμπόνηρον πνεύμα Μακεδονίου ...

Μετά την Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας αναφάνηκαν στην Εκκλησία και νέοι αιρετικοί ,
όπως οι Πνευματομάχοι η Μακεδονιανοί ,

υπό τον αιρεσιάρχη Μακεδόνη Κωνσταντινουπόλεως , οι Ημιαρειανοί , ο Απολλινάριος
Λαοδικείας , ο Σαβέλλιος Πτολεμαΐδος , ο Μάρκελλος Αγκύρας , ο Φωτεινός Σιρμίου , ο Ευνόμιος
Κυζίκου με τον διδάσκαλο του Αέτιο , ο Ευδόξιος Κωνσταντινουπόλεως , ο Παύλος Σαμοσατεύς
και άλλοι που προσείλκυαν πολλούς οπαδούς ...

Το Χριστολογικό ζήτημα τέθηκε εξ αιτίας της αιρέσεως του Απολλιναρίου Λαοδικείας , ο
Απολλινάριος 390 μ.Χ. , όπως και η λεγόμενη Αλεξανδρινή Σχολή ,

τόνιζε πρωτίστως την ενότητα στο Πρόσωπο Του Ιησού Χριστού , συχνά εις βάρος της πληρότητας
του ανθρώπινου στοιχείου ...

Δίδασκε ότι Ο Χριστός είναι Υιός Του Θεού , Ο οποίος είναι Τέλειος Θεός και κατά την
Ενανθρώπιση Του έλαβε μόνο σάρκα , Θεός σαρκοφόρος ,

δηλαδή , ανθρώπινο σώμα και άλογη ψυχή , όχι όμως και ανθρώπινο νου , γιατί αυτό θα σήμαινε
την τελειότητα , ακεραιότητα της ανθρώπινης φύσεως ...

Ο Απολλινάριος θεωρούσε πως Ο Χριστός για την σωτηρία του ανθρώπου είναι ανάγκη να είναι
Τέλειος Θεός ,

για να είναι λοιπόν δυνατή η πλήρης Ένωση στον Ένα Χριστό ...

Δίδασκε ότι ο Λόγος Του Θεού δεν έλαβε κατά την Ενανθρώπιση τέλεια ανθρώπινη φύση , αλλά μόνο το ανθρώπινο σώμα εμψυχωμένο με ζωική ,

άλογη ψυχή και όχι ανθρώπινο νου , προτιμούσε να χρησιμοποιεί τον όρο , σαρξ , όχι όμως με την βιβλική του σημασία ...

Επέμενε στη στενή Ένωση Θεού και ανθρώπου στον Χριστό , αλλά η ανθρώπινη φύση Του δεν ήταν πλήρης , την ένωση Λόγου και σαρκός σε μία φύση την χαρακτήριζε , ένωσιν ουσιώδη , ένωσιν σύνθετον και ένωσιν φυσικήν ,

η κολοβωμένη ανθρώπινη φύση μετά την Ένωση πρέπει να θεωρηθεί ότι αποροφήθηκε και χάθηκε μέσα πιο κόλπους του Λόγου , έτσι ώστε Ο Χριστός να μην είναι τέλειος άνθρωπος , αλλά μόνο Τέλειος Θεός ...

Οι Πνευματομάχοι η Μακεδονιανοί αρνούσαν την Θεότητα Του Αγίου Πνεύματος , θεωρώντας αυτό , κτίσμα και όχι Θεό , ούτε Ομοούσιο με Τον Πατέρα και Τον Υιό ,

κατά Τον Μέγα Βασίλειο οι Πνευματομάχοι θεωρούνταν όχι μόνο ότι θεομαχούσαν κατά Του Θεού και Του Υιού Του και ότι χριστό μαχούσαν , αλλά και ότι πνευματο μαχούσαν ...

Στη διδασκαλία του Απολλιναρίου και του Μακεδόνιου , αντέδρασαν από πολύ νωρίς οι Πατέρες της Εκκλησίας και τον καταδίκασαν πολλές φορές ,

η οριστική όμως καταδίκη της αιρετικής τους κακοδοξίας , έγινε από την Β' Οικουμενική Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως το 381 μ.Χ. ...

Η οποία συνήλθε από τον Μάιο μέχρι το τέλος του Ιουλίου του 381 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη , μετά από πρόσκληση του Αυτοκράτορα Θεοδοσίου Του Μεγάλου ,

προς επίλυση Θεολογικών και Διοικητικών προβλημάτων ...

Οι εκατόν πενήντα Θεοφόροι Πατέρες , που συμμετείχαν σε αυτήν , προέρχονταν από περιοχές , οι οποίες πολιτικά υπάγονταν στη δικαιοδοσία του Αυτοκράτορα που Τους συγκάλεσε ,

επρόκειτο δηλαδή περί Μεγάλης Συνόδου των Επισκόπων του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους ...

Η Αναγνώριση της ως της Β' Οικουμενικής έγινε από την Δ' Οικουμενική Σύνοδο , που συνήλθε στη Χαλκηδόνα το 451 μ.Χ. ,

η οποία και αποδέχθηκε το Σύμβολο αυτής ως ισοδύναμο και ισόκυρο με αυτό της Νίκαιας ...

Η Β' Οικουμενική Σύνοδος απέκτησε μεγάλη σημασία για τον Χριστιανισμό , προ πάντων διότι συμπλήρωσε Το Ιερό Σύμβολο της Πίστεως ,

αφού δογματίσει ιδίως την Πνευματολογία της μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, ως και άλλα άρθρα της Πίστεως ...

Αποτέλεσε Ορόσημο στην Ιστορία της Ορθοδόξου Εκκλησίας και μέγα σταθμό ιδίως στο δογματικό καθορισμό της αρχαίας Εκκλησίας,

Η σπουδαιότητα της παρούσης Συνόδου και του Συμβόλου αυτής έγκειται κυρίως στην ολοκλήρωση Του Τριαδικού δόγματος, διά της Θεσπίσεως της Θεότητας και της εκ του Πατρός εκπορεύσεως Του Πνεύματος ...

Χωρίς να σημαίνει ότι αναθεωρείται η σημασία της Διδασκαλίας αυτής περί Εκκλησίας, Βαπτίσματος, Αναστάσεως νεκρών και ζωής Αιωνίου, κατά πρώτο και κύριο λόγο διατύπωσε πλατύτερα, πληρέστερα

και Ακριβέστερα Το Ιερό Σύμβολο της Νίκαιας Κωνσταντινουπόλεως, Το Πιστεύω ...

Επειδή τα μεν επτά πρώτα άρθρα συντάχθηκαν υπό της Α' Οικουμενικής Συνόδου το 325 μ.Χ., εναντίον της μεγάλης αιρέσεως του Αρειανισμού, που συντάραξε επί μακρόν την Εκκλησία και η οποία αίρεση αρνιόταν την Θεότητα του δευτέρου προσώπου Της Αγίας Τριάδος,

τα δε πέντε τελευταία από τη Β' Οικουμενική Σύνοδο, εναντίον της Πνευματομαχίας που αρνιόταν την Θεότητα του τρίτου προσώπου Της Αγίας Τριάδος και των άλλων ως άνω αιρέσεων ...

Το Ιερό Σύμβολο της Πίστεως, το Πιστεύω, απαγγέλλεται και καθομολογείται από όλους τους Χριστιανούς ως Ομολογία Πίστεως, ως Βαπτιστήριο και ως Λειτουργικό κείμενο στην Θεία Λατρεία της Ορθοδόξου Εκκλησίας,

η οποία Αναγνωρίζει και Τιμά αυτό ως Έργο των δύο πρώτων Οικουμενικών Συνόδων ...

Εκείνο το οποίο υπογραμμίζει Ο Άγιος Γρηγόριος Ο Νύσσης στη Σύνοδο, είναι ότι Ο ίδιος Ο Κύριος επισυνάπτει το Πνεύμα με Τον Πατέρα και Τον Υιό,

δεδομένου ότι έχει όλα τα χαρακτηριστικά της Θείας Φύσεως και είναι Ζωοποιών, Άγιον, Αΐδιον, Σοφόν, Ευθές, Ηγεμονικών ...

Αυτή η κοινότητα των Ονομάτων αποδεικνύει ότι ουδεμία διαφορά υπάρχει στην ενέργεια μεταξύ Πατρός, Υιού και Αγίου Πνεύματος,

η ταυτότητα της ενέργειας αποδεικνύει το ηνωμένον της φύσεως, Ουδείς πρέπει να Αρνηθεί την μία Θεότητα Των Τριών Προσώπων Της Αγίας Τριάδος ...

Για αυτό Ο Ιερός Πατέρας Αναγράφει ότι,

μία έστιν ή ζωή ήμῶν ή διά τῆς εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα πίστεως παραγινομένη, ἐκ μὲν τοῦ θεοῦ τῶν ὄλων πηγάζουσα, διά δὲ τοῦ Υἱοῦ προιοῦσα, ἐν δὲ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τελειουμένη ...

Στην ερώτηση των Πνευματομάχων πως είναι δυνατόν το Πνεύμα να είναι ισότιμο προς Τον Πατέρα και Τον Υιό , εφ' όσον Ο Πατέρας μεν είναι Δημιουργός , δι' Υιού δε τα πάντα δημιουργήθηκαν ,

απαντά ότι πάντα κτίσθηκαν εν Αγίω Πνεύματι και εξαίρει το συναίδιον και αχώριστον Των Τριών Προσώπων Της Αγίας Τριάδος και υπογραμμίζει ότι εκτός της κατά τάξιν και υπόστασιν διαφοράς , εν ούδενι τὸ παρηλλαγμένον καταλαμβάνομεν ...

Στο Τυπικό Της Αγίας Σοφίας Θεσσαλονίκης , η Μνήμη της Συνόδου Ετελείτο μαζί με την Μνήμη της ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου ,

την πρώτη Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού , ως Εισηγητής της διπλής αυτής Εορτής και Ποιητής της Ακολουθίας , Θεωρείται ο Συμεών Θεσσαλονίκης